Текстове на деца за Деня на Земята – 22 април 2020 г.

Да опазим природата

Обичам гората, обичам полята.
Окъпани в сутрешна роса.
Но лоши хора замърсиха тревата,
тя плаче и се пита, защо това се случва
точно на нейната земя.

Призив пращам към хората по Земята.
Пазете, обичайте нашите родни поля.
Защото те ни зареждат душата,
и винаги ще можем да играем на топка
върху нейната кичеста трева.

Откъсвам си горско букетче.
Как силно ухае на борова смола.
Но ако ние не опазим природата си чиста.
Кой ли според вас може да свърши това.

Затова се замислете, и буклуците си изхвърлете
на определените ни затова места.
Защото ако ние не се погрижим
за нашата природа, кой ли ще стори това.
И след години нашата родна Земя,
ще тъне в мрак и тъмнина.

Обичайте, обичайте я нашата родна ЗЕМЯ!

Автор: Дияна Димова – 7г.

Обичам да ходя на пикник в гората.

Природата там е чиста и свежа.

Ах, колко хора срещам по пътя.

Заредени с нова енергия.

И свежа сила за утрешния ден.

Големи и малки играят игри.

Огньови си палят, но има забранителен знак разбери.

Разрешено е само на определени места.

Ах, не нарушавайте забраната мили хора сега.

Ти си този, който трябва да помисли.

А не, да нарушава горските права.

Човеци сме ние.

И трябва да помислим за всичко, което се случва в гората.

Самите ние трябва да я опазим чиста и свежа.

Това което лошите правят, тях трябва някой да накаже.

А не да ги поощрява.

Автор: Виктория Андрова – 7г.

Земята

Планетата се разболя!
За помощ вика тя!
Трябва да я спасим,
защото скоро за нея ще скърбим!

Ще я излекуваме с тебе,
осъзнавайки навреме:
Пази природата чиста
и тя ще ти се отблагодари с вълшебства триста!

Боян Йорданов, 10г.

ЛЕГЕНДА ЗА ГОРАТА

от Габриела Арабаджиева

уч-ка от 4а кл., СУ „Сава Доброплодни“, гр. Шумен

Имало преди милиони години двама приятели.

Докато били на лов, те видели нещо много странно – красиво, но странно. То било зелено, със зелени бодли. Пипнали го и се чуло едно „ОХ“ и от двамата. Тъй като те току-що се били научили да говорят (е не много добре, но какво очаквате от едни първобитни хора), затова говорът им звучал смешно.

Те си казали:

- Кахкфо ли е туф?
  Единият отговорил:
- Не знафу.
  (Превод : Какво ли е това? – Не знам.)
- Да хго удерум ли ? (пр. Да го отсечем ли?)

- Не знафу.

Е, в крайна сметка го отсекли, но после не се сещали за какво да го използват.

След няколко години, тези хора излезли пак на лов и какво ли намерили – на същото място се появило същото нещо! Този път не го отсекли, но си казали:

- Сед неколко год ще вид. (пр. След няколко години ще видим.)

Наистина минали няколко години и станало едно красиво дърво. Двамата приятели го видели отдалеч.

- Тоф нешто тебво да ирка имчук.(пр. Това нещо трябва да има име).

Кръстили го „бор“, защото зеленото по него боцкало.

Това нещо, или вече наречението „бор“ продължило да расте. Появили се и други видове.

Оттогава по света се появили много дървета на едно място – хората го нарекли „гора“, защото били „горди“ с грижите за тези места. Било много красиво!

И сега има хора, които познават, пазят и се грижат за горите.

Но има и такива, които изсичат дървета и замърсяват природата.

Ще се обърна към тях – нека те да се сетят и си помислят колко бавно расте една гора и колко щастливи са били хората от нейното появяване! Нека сега да не позволяваме да я загубим!

„ Да съхраним планетата Земя"

Една сутрин се събудих весела и усмихната, времето беше прекрасно и топло. Станах, закусих, измих се и тръгнах към училище. Прекарах си чудесно. Вечерта прочетох необикновена книга, от която смятам, че успях да си взема поука. Каква ли беше тя?...Поуката беше, че трябва да пазим нашата Зелена планета чиста и да я оценяваме всеки миг. Бях доста се съсредоточила над книгата и не бях забелязала, че вече е станало късно. Легнах и полека-лека затворих очи...

Озовах се в една гора, а тя беше разделена на две страници, точно като в книгата ми. На едната страница изникна прекрасно място, навсякъде имаше зелени дървета, чуруликащи птичета, животни, а въздуха ухаеше на свежест. Но в тази страница ми се струваше, че липсва нещо. Помислих и се сетих, че липсваха хората. И тогава разбрах, защо в този пейзаж природата е толкова чиста и непокътната. Защото, хората не са там, а те всъщност са най-големите замърсители. Така се бях потопила в този свят, че бях като омагьосана и не исках да си тръгвам.

Внезапно погледа ми се отклони и забелязах другата страница от книгата. Там нещата не бяха същите. Нямаше дървета, нито цветя и птици, които да пеят. Издигаха се само сгради, фабрики, движеха се коли, от които се носеше мръсен въздух, навсякъде имаше боклуци. Защо ли? Отговорът ми беше ясен! Хората са там и никой не осъзнава каква вреда нанася за сметка на своите удобства. Всъщност това не са удобства, а неща, които вредят на нас самите.

Колко празна и мрачна беше тази страница. Казах си! Ще вляза в нея и ще извикам всички хора заедно да почистим природата.

Пристъпих напред за да променя тази замърсена картина. Качих се на най-високото място, огледах се и извиках с глас, за да помоля всички заедно да

почистим нашата земя. Хората се заслушаха в думи ми и без да се познават, се заловиха да събират ненужните отпадъци. Направихме го с удоволствие...След часове на приятна работа, обърнах се и гледката ме зарадва. Благодарих на всеки човек поотделно, че се обединихме и с песни, веселби, и настроение успяхме да почистим всяко кътче. Хората разбраха колко е ценна нашата планета, че тя е единствена и само ние сме отговорни за това как ще живеем занапред!

Събудих се и осъзнах, че това не е било просто сън, а следваща поука която ми е нужна.

И така ми стана ясно, че за да сме по добри, трябва да се вслушваме в гласът на ПРИРОДАТА, във всеки полъх, всяко падащо листо, всяко растящо цвете и преминаващо животно.

НЕКА ДА ПАЗИМ НАШАТА ПЛАНЕТА ЧИСТА И КРАСИВА.

Автор: ***Нурай Ахмед***
12 години
СУ „Д-р Петър Берон” с. Хитрино
телефон за връзка: 0893275824